

ning voor mijn bewustzijn tot het plaatsen van het onderschrift toe, gewoonlijk afsluit geheim blijft.

7e. Dat ik enkele malen (gedurende het teekenen van achtergelaten voorwerpen gewoonlijk) een stem den naam van dat voorwerp hoor fluisteren.

En ik vraag hier den heer Tenhaeff in alle goede: Geloof U zelf dat dit verschijnsel, *als U het in zijn volle breedte en al zijn aspecten bekijkt*, door Uw verklaring gedekt wordt? Ik stem toe als wij te doen hadden met één geval, met twee of drie desnoods, zou die theorie misschien open ooren vinden, maar of nu velen die zullen onderschrijven?

Als men goed bedenkt hoe en onder welke omstandigheden deze dingen gebeuren, kom ik tot een andere verklaring en wel deze: Dat wij hier staan tegenover een verschijnsel tot heden eenig in zijn soort en daarom juist door vrijwel niemand, ook niet door de spiritisten, naar zijn volle waarde beoordeeld. Om tot een rechte waardeering te geraken moet men echter de intelligente en zeer bijzondere wijze van totstandkoming en den inhoud dezer mooie manifestaties goed overdenken.

Wie de punten die ik hierboven opnoemde, bij die overweging laat gelden, zal m.i. moeten komen tot een andere verklaring als die van den para-psycholoog, n.m. deze: wonderbaarlijke en zeer overtuigende bewijzen van de groote waarheid: Er is geen dood, de dooden leven!

T. SWART.

EEN BLIK IN HET HIERNAMAALS.

In een keurig verzorgden omslag ligt voor mij de eersteling-pennevrucht van den heer Josef Rulof, het bekende Haagsche medium, getiteld „Een blik in het Hiernamaals”. Laat ik maar dadelijk zeggen dat ik met zeer veel genoegen destijds het manuscript en thans het boek gelezen heb, hetwelk ik zeer gaarne aanbeveel.

Rulof geeft in dit geïnspireerde werk in den persoon van den timmerman André Hendriks zijne eigen ervaringen weer op eenvoudige begrijpelijke wijze, niet alleen voor spiritisten maar ook voor hen, die tegenover het spiritisme, den nog vrijwel onbegrepen toekomstigen wereldgodsdienst, onbekend, spottend of afwijzend staan.

De vele wijze lessen van den controle Alcar

door het geheele boek heen, diens contact met het medium, zijn eerste reis naar de sferen, de schitterende toespraak van den „Geest van Liefde” over „Zelfvertrouwen”, het gesprek van André met zijn vader, het overgaan van Tante, de 2de sferenreis, de zeer behartigingswaardige lessen in het sterfhuis, het zomerland, zijn even zoovele gedeelten, die alleen al het boek maken tot een begeerlijk bezit waard niet alleen om herhaaldelijk overdacht te worden.

Enkele hoofdstukken hebben mij getroffen door den sterk religieusen ondergrond en de groote waarheden, die er in zijn neergelegd, terwijl mij werkelijk uitnemend toelijkt de geschetste verhouding van controle tot medium. Duidelijk komt hier naar voren, dat onze controles inderdaad onze beste vrienden zijn. Er is voor den leek, maar ook zeer zeker voor de media heel wat uit dit boek te leeren. Onder de spiritisten zijn velen, die van spiritisme het allerminst begrijpen, en in dit boek zullen zij een massa vinden, dat hun de oogen kan openen voor eene bladzijde uit datzelfde spiritisme, die zij nooit of te nimmer beseft of begrepen hebben.

Wat de verkondigde crematieleer betreft: Op 20 Juni zond ik den hr. Rulof het mij toevertrouwde manuscript van zijn werk terug. Op 22 Sept. j.l. gaf mijn controle mij (ik ben persoonlijk voorstander van de crematie en lid der betr. vereeniging) woordelijk door: „Crematie moest heel sterk afgeraden worden, het is een belemmering voor hen, die aan de aarde hangen. Hun lichaam te zien branden is een schok, die ernstige gevolgen kan hebben, al geldt dit niet voor bedaarde rustige zielen.”

Op mijne toelichting dat er dus geen bezwaar is om personen te cremeeren, die geheel los van de aarde zijn, antwoordde mijn controle bevestigend.

Behoudens deze opmerking, en resumeerende kan ik niet anders zeggen dan dat het boek mij van begin tot einde geboeid heeft. Ik wensch den schrijver van harte geluk en veel succes met den verkoop.

H. H. THEUNISSE.

NASCHRIFT:

Ofschoon de redactie in het algemeen evenals de recensent van oordeel is, dat dit (mediamiek

verkregen) boek van den Heer J. Rulof zeer lezenswaardig is en zonder twijfel mooie gedeelten bevat, acht zij het haar plicht tegenover den lezer om op eenige uitlatingen te wijzen, die haar minder juist voorkomen en naar hare opvatting den nog niet ingewijden lezer op een dwaalspoor zouden brengen. Misschien is veel hiervan te wijten aan Rulofs' eigen gedachten en meeningen.

Het is zeker waar dat de toestanden op onzen aardbol veel te wenschen overlaten en eene vergelijking met de hoogere gebieden niet kunnen doorstaan, maar al moge daarin ook eenige waarheid schuilen, in het besproken werk wordt veel te sterk en te aanhoudend er op gedrukt, dat de doorsneemensch eigenlijk zoo'n minderwaardig produkt is en te veel aan stoffelijke, te weinig aan geestelijke beweegkrachten gehoorzaamt, en, daardoor zoo weinig hoogs bereikt (blz. 57). Laat ons toch niet vergeten, dat een goddelijke rechtvaardigheid niet uit het oog zal verliezen, dat de mensch uit stof is gevormd en in de stof leeft, en dat de dikke nevel van duisternis, die de aarde volgens Alcar omgeeft en het hoogste afstuit voor een groot deel het gevolg is van zijn geboorte. Wij moeten ons zelfrespect en ons zelfvertrouwen niet verliezen door een overdreven geloof aan onwaardigheid.

Dat het aanbevelenswaardig is aandachtig te luisteren naar den (goeden) raad der controles, en evenzoo dat zij onze beste vrienden (kunnen) zijn staat vast, maar, zooals Alcar herhaaldelijk doet, te eischen dat een medium zich zonder voorbehoud aan hun inzichten onderwerpt (blz. 46) gaat m.i. te ver. De mensch moet zijne zelfstandigheid behouden en blijft ten slotte de verantwoordelijkheid voor zijn daden dragen, en hij zou bij opvolging van den eisch tot volkomen onderwerping een nietswaardige marionet worden. Hij moet zijn gezond verstand en eigen oordeel blijven gebruiken als toetssteen voor de door zijn controle aanbevolen handelingen. In talloze mededeelingen wordt er op gewezen, dat men door *eigen* kracht den weg der evolutie moet afleggen. Blindelings loopen aan den leiband van zijn controle doodt alle energie en is met een waardevol streven naar hooger in strijd. De mededeelingen over de zwarte magie lijken mij onbetrouwbaar en overdreven, en de voor-

stelling van het aardsche gebed onrechtvaardig. (blz. 78).

Algemeen wordt van gene zijde verklaard, dat men daar niet zoozeer met elkaar spreekt, dan wel, elkaars gedachte leest; maar Alcar vertelt van een toestel met snoeren gebruikt om van gedachten te wisselen. Een geestelijk telefoontje of radio?

Wat Alcar omtrent crematie en begrafenissen gelieft mede te deelen bv. het afgrijselijk tooneel van het etherisch en stoffichaaam die om elkaar heen kronkelden (blz. 229). noem ik onaannemelijk in de hoogste mate, en in strijd met vele mededeelingen van gene zijde en de aardsche waarnemingen (Vgl. Spir. Bl. 1932 blz. 274 en 286 e.v. en 1933 blz. 4). Dat een mensch, zelfs de laagstgezonkene een lijden zóó als Alcar beschrijft bij de verbranding van zijn lijk zou moeten doormaken, dan wel de (geheele) ontbinding van zijn lichaam, dus jarenlang, bij begraven zou moeten ondergaan, en als hij wil wegllopen aan „het zilveren koord” wordt teruggetrokken (blz. 241) strijdt met de rechtvaardigheid en de liefde van den Schepper voor zijn schepsel.

Dat André een parallel trekt tusschen den Christus en zich zelf (Christus was ook de zoon van een timmerman. Christus deed groote wonderen. Hij, André, deed wonderen in 't klein. blz. 157) is smakeloos en grenst aan Godslastering.

Men zal m.i. goed doen bij de lezing van dit in menig opzicht aan te bevelen boek zijn critisch oordeel terdege te laten werken.

Mr. H. G. NEDERBURGH.

Zeer geachte Redactie.

Vergun mij een paar opmerkingen, die bij mij opkwamen bij de lezing van de nrs. van 15 Okt. en 1 Nov. j.l. van ons Vereenigingsblad, aan U mede te deelen.

Ten eerste. Het H.B. geeft in dit laatste nr. een duidelijke en m.i. zeer juiste uiteenzetting, waarom een Kursus in magnetiseeren verwerpelijk is, en toch zie ik in datzelfde blad drie, zegge drie advertenties, „buiten verantwoordelijkheid van de redactie”, van magnetiseurs.

Waarom deze tegenstrijdigheid?

Eenvoudige vraag, waarop een eenvoudig antwoord te vinden is.

Mag door ons blad, dat zijn ethiek hoog wil